

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 667/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Mgr. Radimom Komkom, LL.M., advokátom, Hlavná 27, Prešov, proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č. k. 16Csp/11/2025-90 zo 7. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 charty a ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením o výške náhrady trov konania v spotrebiteľskom spore.

II.

2. Sťažovateľka v auguste 2010 uzavrela zmluvu, na základe ktorej jej banka poskytla úver, ktorý mala splatiť do augusta 2015. Okresný súd rozsudkom z mája 2025 vyhovel žalobe sťažovateľky podanej proti banke a určil, že šesť zmluvných podmienok zmluvy z roku 2010 je neprijateľných. Sťažovateľke proti žalovanej priznal náhradu trov konania, o výške ktorej (475,97 eur) rozhodol vyšší súdny úradník uznesením, proti ktorému podala sťažovateľka sťažnosť s tým, že pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny mal byť použitý § 13 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „advokátska tarifa“), podľa ktorého pri spojení dvoch alebo viacerých vecí sa základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou zvyšuje o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach.

3. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením sudcu bola sťažnosť zamietnutá s tým, že určenie neprijateľnosti viacerých zmluvných podmienok tvorí jeden predmet konania a opačný prístup je len snahou o zvýšenie náhrady trov konania, osobitne z dôvodu, že sťažovateľku zastupoval advokát, ktorý už pri zastupovaní iných dosiahol vyslovenie neprijateľnosti rovnakých zmluvných podmienok, no ďalej podáva formulárové žaloby, v ktorých sa mení len žalujúci. Okresný súd poukázal na to, že sťažovateľka navrhla konanie prerušiť do skončenia konania o ústavnej sťažnosti podanej proti jeho obdobnému rozhodnutiu, no táto bola medzičasom odmietnutá ako zjavne neopodstatnená (II. ÚS 414/2025), keďže jeho záver o tom, že v konaní o určenie neprijateľnosti viacerých zmluvných podmienok nie je dôvod použiť § 13 ods. 3 advokátskej tarify, nie je porušením ústavných práv spotrebiteľa, ktorý sa úspešne domohol určenia neprijateľnosti viacerých zmluvných podmienok.

III.

4. Sťažovateľka porušenie uvedených ústavných práv identifikuje v tom, že záver okresného súdu je nesprávny, arbitrárny a formalistický. Bez adresnej kritiky úvah okresného súdu poukazuje na rôzne rozhodnutia všeobecných súdov a ústavného súdu tak, ako tomu bolo už v predchádzajúcej obdobnej ústavnej sťažnosti, ktorá bola odmietnutá uznesením ústavného súdu z 26. augusta 2025 (II. ÚS 414/2025). Na toto uznesenie však sťažovateľka už nepoukazuje a ani ho osobitne nekritizuje, hoci okresnému súdu navrhla, aby o jej sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka nerozhodol pred rozhodnutím o tejto skoršej ústavnej sťažnosti.

IV.

5. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená, a preto bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

6. Nie je dôvod odchyliť od sťažovateľkou v jej argumentácii zmlčaného a okresným súdom zvýrazneného uznesenia ústavného súdu z 26. augusta 2025 (II. ÚS 414/2025), podľa ktorého k porušeniu ústavných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu nevedie taký právny záver, podľa ktorého sa pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny nepoužije § 13 ods. 3 advokátskej tarify, ak je predmetom konania žaloba o určenie neprijateľnosti viacerých zmluvných podmienok obsiahnutých v jednej zmluve.

7. Nemožno dospieť ani k porušeniu ústavných práv sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 charty. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie (C-224/19 a C-385/20), podľa ktorých sa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v spojení so zásadou efektivity majú vykladať tak, že (i) bránia režimu, ktorý umožňuje, aby časť trov konania znášal spotrebiteľ, a to v závislosti od výšky súm zaplatených bez právneho dôvodu, ktoré sa mu vracajú v nadväznosti na vyhlásenie neplatnosti zmluvnej podmienky z dôvodu jej nekalej povahy, keďže takýto režim vytvára podstatnú prekážku, ktorá môže odradiť spotrebiteľa od uplatnenia práva na účinné súdne preskúmanie možnej nekalej povahy zmluvných podmienok, (ii) nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá v rámci určenia trov konania týkajúcich sa žaloby

týkajúcej sa nekalej zmluvnej podmienky stanovuje maximálnu výšku trov konania, ktoré môže spotrebiteľ, ktorý vo veci samej uspel, získať od obchodníka, ktorému bola uložená povinnosť, zaplatiť trovy konania, za predpokladu, že táto maximálna suma umožňuje spotrebiteľovi získať v tomto kontexte náhradu škody vo výške, ktorá je primeraná a úmerná nákladom objektívne nevyhnutným na podanie tejto žaloby, a (iii) nebránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej hodnota predmetu sporu, ktorá tvorí základ pre výpočet výšky trov konania, za ktoré môže spotrebiteľ, ktorý uspel v spore týkajúcom sa nekalej zmluvnej podmienky, získať náhradu, musí byť určená v žalobe, a ak nie je určená v žalobe, táto hodnota je stanovená v tejto právnej úprave bez toho, aby bola predmetom neskoršej zmeny, za predpokladu, že sudca, ktorý má v konečnom dôsledku právomoc určiť náklady konania, môže určiť skutočnú hodnotu sporu pre spotrebiteľa, a tým zabezpečiť, aby spotrebiteľ mohol uplatniť svoje právo na náhradu škody vo výške, ktorá je primeraná a úmerná nákladom objektívne potrebným na podanie žaloby.

8. Z toho, že sťažovateľke bolo na náhrade trov konania priznaných 475,97 eur, a nie pri použití § 13 ods. 3 advokátskej tarify žiadaných 1 383,45 eur, nemožno dospieť k záveru, že by priznaná čiastka náhrady trov konania tvorila podstatnú prekážku, ktorá by akéhokolvek spotrebiteľa odrádzala od uplatnenia práva na súdne preskúmanie možnej nekalej povahy zmluvných podmienok. To platí osobitne v situácii sťažovateľky, keďže už bolo viackrát súdmi rozhodnuté, že obdobné zmluvné podmienky sú neprijateľné.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu